

spanning om zich van alles tevoren terdege op de hoogte te stellen en om 's Maandags niet onbeslagen op het ijs te komen. Temeer daar hij dan in de commissie, die toen – heel verstandig – nog maar uit vier leden buiten den voorzitter bestond, vergezeld was van mannen als mr. W. A. Mees en de toen nog zoo kwieke notaris Droogleever Fortuijn. Maar tevens was hij dan voor dien zooveel jongere – wiens promotie tot senator in 1914 hij bevorderde – een steun en een hulp, die altijd gewaardeerd zullen blijven. Tevens een ontspanning, omdat Gerretson's geestigste kwinkslagen den zwaarsten arbeid vaak kruidden. Ook op fiscaal gebied had de overledene zeldzame gaven. Onze belastingwetgeving kende hij door en door. Van hare toepassing was hij geheel op de hoogte. In die wekelijksche bijeenkomsten spatten dan de lichtende vonken van zijn groot verstand en van zijne zeldzame scherpzinnigheid.

Gerretson's welsprekendheid was bijzonder. Zij bracht tot uiting een steeds hoofsch – zij het soms tevens vlijmend scherp – weldoordacht betoog. De vorm was inderdaad schitterend. Elke zin, fraai gebouwd en met groote overtuiging uitgesproken, werkte er toe mede om u zijn meening te doen deelen, althans om u de gedachte bij te brengen, hoe belangrijk het gehoorde was. Als Gerretson sprak, heerschte er stilte en met klimmende aandacht werd er geluisterd als naar een man, wiens woord steeds gezag had. Zeer stellig is Gerretson een groot redenaar geweest en een van de beste sprekers in den Raad voorzoover ik die – nu bijna 23 jaar lang – gekend heb.

Ik noemde ook – en het is wel het allervoornaamste – Gerretson's warmend Godsvertrouwen. Ik kom hier op een terrein, waar de uiterste voorzichtigheid geboden is, waar men slechts met het hart – in zijn goede oogenblikken – aanvoelen kan. Op een terrein van „aanwijzingen in onderling verband en samenhang”. Op een waar lang niet alles goud is wat er blinkt. Maar op Gerretson's terrein was het wel goud wat er blonk. Voor hem was God licht. Ja voor hem was in God gansch geene duisternis. Al waren er – als bij elk menschenkind – voor dezen overledene vaak de